

Dve luči.

Bilo je dne 28. oktobra l. 1550. Na Poljskem v mestu Prašniš so nesli k svetemu krstu dete. Dali so mu ime **S t a n i s l a v**. Bil je sin Janeza Kostka, poveljnika mesta Zakročim, in Marjete Kriski (Kryski).

To dete je eno izmed tistih svetlih vzorov, ki se posvetijo na zemlji in ne ugasnejo niti tedaj, ko njih telesne ostanke sprejme v svoje naročje naša skupna mati zemlja. Komaj se je to dete jelo razvijati, komaj se je začelo zavedati življenja, že je pokazalo toliko lepih čednosti, toliko srčne pobožnosti, toliko ponižnosti in krotkosti, da so njegovi sorodniki govorili: »Zdaj je že angel; gotovo bo kdaj še velik svetnik.« Ko je živel kot mlad redovnik v Rimu, je tako rastel in se dvigal v lepem življenju, da je zapisal eden njegovih tovarišev: »Vsi, ki smo ga poznali, smo ga imeli že v življenju za svetnika; koliko bolj ga imamo šele po njegovi smrti!« In ko je ta luč ugasnila za ta svet, je v sprejemno knjigo družbe Jezusove v Rimu k imenu »Stanislav Kostka« eden tam živečih redovnikov pripisal besede: »V nebesih. Umrl 15. avgusta 1568.«

Ni še zašla ta zvezda, že se je narodil v bližini divnih gornjeitalskih jezer mladini nov vzornik, **A l o j z i j G o n z a g a**, angel v človeškem telesu, mladenič, čigar vzorno življenje je v ponos vsej Cerkvi. Ko se je ta blagi mladenič dne 21. junija l. 1591. spet vračal k svojemu Stvarniku, je tako mirno pričakoval zadnje ure, da je dejal njegov redovni predstojnik okoli stoječim sobratom: »Poglejte, ta govori o smrti, kakor bi bil to kak izlet v Fraskati.« Fraskati je mestece v bližini Rima.

Tako mirno pa more ob smrti govoriti le duša, ki se zaveda, da je v dnevih življenja popolnoma dovršila svoje delo.

Sveti Stanislav in sveti Alojzij — dve luči, dva svetla vzora! Zgodaj sta zašla za ta svet, prezgodaj sta končala . . . Ah, ne! Saj nista končala. Sveta Cerkev ju je dvignila na visoko mesto svetništva. Mrtva sta te-

lesno, a njihovi čednosti živé, svetijo in kažejo mladini pravo pot skozi življenje že skozi stoletja, in še jo bodo kazale, dokler bo na zemlji kaj zmisla za vse, kar je večnolepo in neminljivo.

Doživeli smo čas, ko praznujemo dvestoletnico, odkar je Gospodov namestnik na zemlji, Benedikt XIII., proglasil ta dva sveta vzornika za svetnika

v nebesih in za svetilnika nam, ki še blodimo po morju življenja. Hvaležni smo sveti Cerkvi za to milost. V hvaležnosti se hočemo tema vzornikoma približati, hočemo njiju življenje čimbolj spoznati in iti za njima. Tudi slo-

venska mladina hoče priti do spoznanja, da starosti ne dela častitljive ne dolgo življenje in ne sivi lasje, ampak da velja brezmadežno življenje za sivo starost.

Ksaver Meško:

Otrok svojemu lesenemu konjičku.

*Konjiček, konjiček, beži! —
Zakaj ne bežiš?
Mordá se očeta, mame
moje bojiš?*

*Saj oče te mi je kupil
in rad te ima.
In mamica draga je moja
in tvoja vsa.*

*Konjiček, konjiček, skači! —
Kaj mirno stojiš?
Mordá pa premalo ovsá,
sená dobiš?*

*A kaj, če dobil bi z bičem
kot sosedov pram?
A glej, jaz te nemaram tepsti,
biló bi me sram.*

*Zato pa skači in dirjaj,
moj dragi konjič!
Poleti z menoj dol po cesti,
ne boj se nič!*

*Če morda se kje prevrneš,
te bom pa pobral.
Če sam ne boš znal, saj jaz
te domov bom gnal.*

